

Zondagsschipper

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip.

Corine heeft een biografie geschreven over de Henriëtte onder de titel *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

We naderen de sluisen. Het is hoogseizoen. De wachtsteiger ligt vol zeiljachten en motorkruisers, glanzend polyester weerkaatst het zonlicht. Wij schuiven aan in de rij. De Henriëtte werpt een schaduw over twee bleekblanke dames in badpak; met openstaande mond bezien ze het zwart-geteerde scheepsvel.

De recreatievaart wordt in één sluis geschut, heen en terug, er is een wachttijd. Als de sluisdeuren openen, neemt de onrust toe. Iedereen wil gaan: pas op open water begint de vakantie echt. Lijnen worden losgegooid terwijl er nog uitvaart is, pikhaken alvast tevoorschijn gehaald, voordringers vuil bekeken. Een keurige meneer met smetteloze zeilhandschoenen foetert er lustig op los.

De sluiswachter hier heeft, wijs geworden, geen marifoon. Het volk zoekt het zelf maar uit. Maar dan galmt zijn stem door de luidspreker: of alle schepen willen wachten met binnenvaren tot de Henriëtte in de sluis ligt. Groot gaat voor klein, staal voor polyester. Een schipper met rode kapiteinspet kijkt mij pissig aan wanneer we zijn motorkruisertje passeren. Ik stel voor dat hij dan maar eerst gaat; dan kan de Henriëtte bij zijn bootje langsij. Mokkend kijkt hij ons na.

We liggen nog niet vast of

we zijn middelpunt van een zwaan-kleef-aan-systeem. Scheepjes enteren Henriëttes romp als vlooien die een warm lijf ruiken. De sluismeester, hoog in zijn geblindeerde toren, geeft op ironische toon aanwijzingen. Ik heb eens zo'n man gesproken; eerst lachte hij om het fanatieke gedrag, maar al spoedig sloeg zijn geamuseerdheid om in ongemak. 'Je weet niet half waar normaal ogende mensen toe in staat zijn,' zei hij zachtjes. Langzaam stroomt de sluis vol pleziervaart. Het water wordt haast onzichtbaar: de aan elkaar geknoopte boten vormen een traag deinend sloopstapigt. Dan klinkt het huilen van een motor op te hoog toerental. De schipper met de kapiteinspet manoeuvreert zijn kruiser hortend en stotend door het schepentapijt. Wanneer hij de Henriëtte passeert, grijnst hij triomfantelijk en duikt voor haar boeg op de sluiswand af.

Zijn vrouw moet vastleggen. Dat valt niet mee, de voorste sluisbolder zit ver weg. De vrouw bukt steeds verder, haar man schreeuwt almaar harder. Op de plons volgt een stilte. Ik zie de schipperse naast de kruiser drijven. Ze hijst zichzelf aan boord: haar kapitein heeft zich in de kajuit verschanst. Pas als de sluisdeuren krakend opengaan, vertoont hij zich weer aan dek. Hij start de motor. Schakelt verkeerd. Met een vaartje schiet het bootje naar achter, de kont klappt tegen de boeg van de Henriëtte. De man kijkt omhoog, zijn gezicht even rood als zijn pet. Dan balt hij zijn vuist en steekt hem mij toe. 'Zondagsschipper!' roept hij met overslaande stem.

